

Hormonfracking

– om Johannes Sivertsens 'Demonic Body'

Mathias Kryger, 2021

Det er åbenlyst at fitnesscentre er steder for perversion. Nutidens fitnesscentre fungerer som vækstfabrikker af vævsdestruktion gennem den totale udmattelse og overbelastning af musklerne, som i restitutionen bygger sig større i et lukket kredsløb mellem selvet og kroppen og spejlet: Et perverst forhold mellem produktion og (spejl)billede, selvet og 'den anden'.

Som den amerikanske forfatter Kathy Acker har sagt (hun dyrkede selv bodybuilding) er denne aktivitet grundlagt på det hun kalder *failure* – det vi på dansk måske kan oversætte til opgivelse. Som bodybuilder gentager man sine vægtløft indtil kroppen når det stadie hvor den *fejler* og må *opgive* bevægelsen og kampen med stålets vægt. Det punkt hvor musklen har nået udmattelsen.*

Fitnesscentret som arkitektur og konstruktion låner fra både antikkens gymnasier, fra de romerske bade, fra yogaens ashram og fra den moderne gymnastikbevægelses *beribbede* gymnastiksale. Men centret låner også fra torturteknologiens lange historie, hvor design af kropsmaskiner på samme måde som fitnessudstyret er udmålt til den menneskelige skala og er konstrueret af lodder og trisser og koldt jern. Især fra middelalderen kendes disse apparater til tortur, men historien om den træned krop gennem interaktion med en løselig fitness-teknologi (sandsække, tunge genstande) kendes langt tilbage i historien, og forbinder sig blandt andet til etableringen af hæere af stenhårde kroppe som i tilfældet med Sparta i det antikke Grækenland. Instrumenter til destruktion.

Den perverterede egenvækst i det syntetiske forløb af proteintilførsel og udskillelse af energi og sved efterfulgt af kroppens udgydelse af hormoner peger på hvordan fitnesscentret – hvis vi låner fra ekstraktionismens sprog – er en eksplosiv fracking i jagten på testosteron. Testosteronfracking. Dertil findes en delikat-pervers relationen mellem det træned krigsmenneske, den antikke bystat, slavegørelsen af mennesker og udvindingen af jorden: Lavrions miner leverede sølv, jern og kobber til det sted vi ynder at tale om, som civilisationens vugge og som stedet for etableringen af demos.

De hårde falliske krigsmaskiner og missilerne i Johannes Sivertsens malerier står i kontrast til de bløde badende kroppe han også maler. En kontrast som naturligvis indgår i en konceptuel og fallisk potent relation til hinanden og som ved første øjekast – ud over den ovenstående relation mellem krop, maskine, minedrift og hormoner – minder mig om tre forskellige forhold:

1. Om to selvportrætter som den tidligere amerikanske præsident George W. Bush har malet efter afslutningen på sin krigeriske præsidentperiode. I det ene billede er han i brusebadet vendt med den nøgne ryg til og med ansigtet reflekteret i et rundt spejl. I det andet ligger han i et badekar og du ser på hans underben og fødder som var dit blik hans eget blik.
2. Om den italienske filminstruktør, digter, dramatiker og heterodokse dissident på venstrefløjnen Pier Paolo Pasolini, som i et digt i 1968 skrev at politiet er sønner af proletariatet. Ikke at Pasolini dermed erklærede sit tilhørsforhold hos politiet i den socialistiske kamp mellem studenter og arbejdere på den ene side og politiet på den anden. Men udsagnet er interessant, fordi det ser ind under det kostume som en ansat i politiet er iklædt og ser den rest af menneske som findes under kostumet. Når strippere klæder sig som politibetjente er det for at lege med dialektikken mellem kontrollen og i mange tilfælde misbrug af den kontrol og autoritet (med døden til følge) og så feticheringen af den krop som findes inde under det billede som kostumet er.
3. Om følgende spørgsmål: Når vi med Sivertsens malerier, taler om den dæmonisk krop, er det så i virkeligheden billedet i sig selv vi taler om? Billedet som noget, der i vores samtid i tiltagende grad befæstes med det som Jean Baudrillard kalder den perverse relation mellem billedet og det som billedet henviser til? Lever vi i en samtid hvor vi er besat af billeder? Hvor billedet er en dæmon som har besat mennesket? Den franske filosof og medieteoriker Jean Baudrillard talte i 1984 om det han kaldte dæmoniske billeder i en tale han holdt i Australien. Han sagde om billedets dæmoniskhed (og her er det vigtigt at adskille kunstværkets dæmoniske egenskab af, at være forbundet via økonomisk magi til markedet fra filmens og

mediernes billeder, som er dem Baudrillard taler om) som værende en effekt af billedernes nærhed til medskabelse af virkeligheden og af opfattelsen af virkelige begivenheder.** Den dæmoniske relation mellem verden og billedet er en, hvor billedet allerede har skabt virkeligheden inden den sker. Katastrofefilmen har allerede skabt klimaapokalypsen kommende destruktion af vores byer. Hollywood har allerede skabt billedet af det *Metaverse* som Mark Zuckerberg nu vil bringe til live som en gentagelse af den virkelighed som billedet allerede har skabt for at skabe nye billeder som så igen kan genskabe sig selv i et uendeligt loop (se blot på det logo som Zuckerbergs firma, *Meta*, benytter sig af: En båndsløjfe, som former bogstavet M).

slettede: a

Vi lever ikke i en billedekspllosion men i en implosion siger Baudrillard videre om tiden i 1984. Hvad ville han sige i dag? Er implosionen nået så langt, at den har skabt et sort hul og trækker alting med sig ind i en parallel virkelighed og i et spejl? Eller befinder vi os i en frackingens tid hvor kaotiske sprængninger udgør forholdet mellem overflade og dybde? Mellem godt og ondt og sandt og falsk? Mellem billede og virkelighed? Et kaotisk hormonelt forhold mellem den *pumpede* krop og den teknologi som i Sivertsens billeder *pumper* olie fra undergrunden og i forsvaret for denne olies ressourcer sender sine missiler mod bløde kroppe. En virkelighed hvor frackingens synkehuller fra den ene dag til den anden kan åbne jorden under dine fødder så du med et indoptages i billedet og imploderer ind i Jordens kerne.

**Against ordinary language – The language of the body*, Kathy Acker, 1993 in 'Bodies of Work', *Serpent's Tail*, 1997

**'The Evil Demon of Images', Jean Baudrillard, *The Power Institute of Fine Artst*, 1984